

Halløj derhjemme!

Så er vi kommet over Atlanten!

Det tog knap 23 dage, for os, at sejle 3200 sm (lige under 6000km). Tænk sig: 23 dage sammen på den kære Artemis uden at blive trætte af hinanden eller at blive helt skøre. Det er noget af en præstation ☺ Vi havde egentlig regnet med, at turen over Atlanten "kun" ville tage 19 dage, men, grundet vind og vejr har vi sejlet nogle ekstra sømil. Det blev både til nogle kruseduller, zigzagger og store buer, så vi endte med at sejle omkring 3200 sm i stedet for 2700 sm, som den korteste rute egentlig er. Vi kunne nok have gjort det en smule hurtigere, men fordi vi alligevel først kunne blive Covid-testet på St. Vincent om mandagen, var der ingen grund til at komme allerede om fredagen. Vi droslede derfor ned, sejlede for mindre end halv sejlføring og gik under 100 sm i døgnnet. Det står i stærk kontrast til vores hurtigste dag på 176 sm, men der var der godt nok også fart på!

Er det at krydse Atlanterhavet anderledes end at sejle normalt? Ja, det er det!

Rent sejladsmæssigt, så er det umuligt at kigge på en vejrudsigt og sige "Hey, vinden ser god ud de næste 20 dage". Vejrsystemerne ændrer sig nemlig konstant. Ude på Atlanten er vi derfor dybt afhængige af vejr-meldinger hjemmefra, så vi kan sejle efter den gode vind. Under helt optimale forhold fører Passatvinden én hele vejen fra Cap Verde til Caribien med en konstant østenvind. Vi var desværre ikke så heldige. Stort set hele vejen over Atlanten var vinden i en mere sydlig retning, hvilket førte os længere nordpå end ønsket. På 16. breddegrad tørnede der et høj- og lavtryk sammen, som skabte et helt bælte med tunge tordenskyer og ustadig vind. Flere gange var vi helt omringede af tordenskyer og lynene bragede konstant rundt om os. Det var et flot og meget blændende syn, men, bestemt også skræmmende. Både og lynnedslag er ofte en dårlig kombination med et uforudsigeligt udfald.

En enkelt gang blev vi også overraskede af et stormvejr. Hurtigt skulle sejlene hives ind, alle løse genstande sattes fast og vindgeneratorene stoppes. (Her kom vi til at stikke bådshagen direkte ind i de roterende vinger, så 2 af vingerne knækkede af). Vi er så heldige, at vi kan styre nede fra kahytten via selvstyreren. Vi satte derfor låger i nedgangen og ventede på, at stormen skulle drive over. I over 12 timer sejlede vi 7 knob for masten alene. Normalt sejler vi lige knap 7 knob med sejl oppe. Vi var ret mørbankede efter den nat, da vi samtidig blev kastet rundt i 6 meter høje bølger. Vi slap godt fra stormen, kun storsejlet fik en stor flænge i midten, så resten af turen var kun den øverste tredjedel af sejlet brugbart.

Udover en flænge i storsejlet, var der også en del andre ting, som gik i stykker og krævede hurtige reparationer eller nødløsninger. Tidligt i forløbet knækkede vi mastebeslaget til en spilerstage, som vi bruger til at holde sejlet ude. Det tog os flere dage at lave et nyt nødbeslag, så vi igen kunne spile begge genoer. En nat tabte vi også rorkvadranten, som forbinder rør og rat, så vi ikke kunne styre. Det var yderst katastrofalt at være helt uden styreevne. På trods af kraftig vind og høj søgang lykkedes det os, at lægge båden underdrejet og genmontere rorkvadranten. At det lykkedes var nærmest et mirakel, da adgangsforholdene ind til rorkvadranten er yderst trange og vanskelige at foretage en reparation under. Efter en time var operationen udført med overstrakte og næsten af-led-gåede skuldre til følge.

På Atlanten er man alene, stort set. På trods af, at vi har været mere end 100 både der sejlede af sted inden for 2 dage, mødte vi kun 3 andre både på hele turen. Vi kan derfor umuligt kalde efter hjælp over VHF'en, hvis der skulle være brug for det. Vi har derfor en satellittelefon ombord, som vi kan hente vejrmeldinger på, ringe og skrive mails fra. Det kunne vi i hvert fald, indtil den gik i stykker på 3. dagen. Så kunne vi pludselig kun ringe, hvilket blev til en meget dyr telefonregning. Men, selvfølgelig skulle vi ringe hjem hver anden dag, og fortælle min mor, hvor vi var, og at vi havde det godt.

På Atlanten har man også tid til alt muligt, som man normalt ikke giver sig tid til. Vi har begge *prøvet* at lære at spille ukulele. Vi kan stadig ikke finde ud af det. Bøger er der også blevet slugt mange af. Hvem skulle have troet, at ”Slagtebænk Dybbøl” ville gå som varmt brød midt ude på Atlanten? Derudover giver Atlanten også tid til refleksioner om en selv og verdenen omkring sig. Når der er 4 km vand under en og himmel så langt øjet rækker, kan man godt føle sig alene og lillebitte. Lige indtil, at der selvfølgelig ”flyver” en flyvefisk op i cockpittet, hvor den flakser rundt og taber skæl over det hele. De springer nemlig ud af vandet, når Artemis pløjer sig igennem bølgerne. De heldige flyvefisk lander på båden og bliver smidt ud i vandet igen. De uheldige bliver ikke fundet, før de begynder at stinke så fælt, at det ikke kan undgås at få færten af dem. Hvilket også er uheldigt for os.

Alt i alt har det været en rigtig god tur og vi er blevet en masse oplevelser og erfaringer rigere. Det har været hårdt, ingen tvivl om det, men, det har dæleme også været fantastisk. Imellem det dybe hav og den uendelige himmel er jeg gang på gang blevet overrasket over, hvor ubeskrivelig smuk, uforudsigelig og frygtindgydende naturen kan være. Jeg er uendeligt taknemmelig for at have oplevet det og er slet ikke i tvivl om, at jeg skal krydse Atlanten igen!

Alt det og mere til, kan I se i den lille video jeg har lavet.
Solrige hilsner fra Artemis